

interes praw własności intelektualnej chroniony przez art. 4 ust. 2 lit. e)], jednakże gdyby każdy z tych wyjątków był rozpatrywany oddzielnie, wpływ ten nie byłby wystarczający, aby przeważyć nad publicznym interesem ujawnienia informacji, to czy wówczas dyrektywa wymaga przeprowadzenia dalszego badania obejmującego nakładanie się odrębnych interesów chronionych przez te dwa wyjątki i ich łączne porównanie z publicznym interesem ujawnienia informacji?

(¹) Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41, s. 26).

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) wydanego w dniu 19 listopada 2009 r. w sprawie T-94/07 European Renewable Energies Federation ASBL (EREF) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 9 lutego 2010 r. przez European Renewable Energies Federation ASBL (EREF)

(Sprawa C-74/10 P)

(2010/C 113/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: European Renewable Energies Federation ASBL (EREF) (przedstawiciel: J. Kuhbier, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie T-94/07 EREF przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez szóstą izbę Sądu;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o uchylenie postanowienia SPI z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie T-94/07 i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.

Wnoszący odwołanie kwestionuje orzeczenie SPI, że prawnik wnoszący odwołanie, D. Fouquet, nie mogła reprezentować go przed SPI i że jego skarga była tym samym niedopuszczalna.

SPI stwierdził, że ponieważ D. Fouquet została w dniu 29 czerwca 2004 r. mianowana dyrektorem EREF, nie można jej już uznać za niezależną osobę trzecią. Wnoszący odwołanie utrzymuje, że D. Fouquet nie została formalnie mianowana dyrektorem EREF, ponieważ zgodnie z prawem belgijskim takie mianowanie wymagałoby oficjalnego zgłoszenia do właściwych władz belgijskich. Status dyrektora D. Fouquet w EREF był jedynie tytułarny, a nie — lub tylko w ograniczonym zakresie — związany z uprawnieniami do reprezentacji.

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że nawet gdyby przyjąć, że pozycja D. Fouquet jako dyrektora miała charakter formalny, SPI niewłaściwie zastosował kryteria oceny statusu prawnika jako niezależnej osoby trzeciej. Twierdzi, że SPI źle zrozumiał zarówno sytuację prawną pełnomocnika EREF przed Sądem, jak i faktyczny rozdział zadań i obowiązków pomiędzy D. Fouquet a EREF. Zgodnie z prawem niemieckim, pozycja D. Fouquet jako dyrektora EREF pozwoliłaby jej na reprezentowanie wnoszącego odwołanie przed Trybunałem.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) wydanego w dniu 19 listopada 2009 r. w sprawie T-40/08 European Renewable Energies Federation ASBL (EREF) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 9 lutego 2010 r. przez European Renewable Energies Federation ASBL (EREF)

(Sprawa C-75/10 P)

(2010/C 113/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: European Renewable Energies Federation ASBL (EREF) (przedstawiciel: J. Kuhbier, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie T-40/08 EREF przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez szóstą izbę Sądu;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o uchylenie postanowienia SPI z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie T-40/08 i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.

Wnoszący odwołanie kwestionuje orzeczenie SPI, że prawnik wnoszącego odwołanie, D. Fouquet, nie mogła reprezentować go przed SPI i że jego skarga była tym samym niedopuszczalna.

SPI stwierdził, że ponieważ D. Fouquet została w dniu 29 czerwca 2004 r. mianowana dyrektorem EREF nie można jej już uznać za niezależną osobę trzecią. Wnoszący odwołanie utrzymuje, że D. Fouquet nie została formalnie mianowana dyrektorem EREF, ponieważ zgodnie z prawem belgijskim takie mianowanie wymagałoby oficjalnego zgłoszenia do właściwych władz belgijskich. Status dyrektora D. Fouquet w EREF był jedynie tytularny, a nie — lub tylko w ograniczonym zakresie — związany z uprawnieniami do reprezentacji.

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że nawet gdyby przyjąć, że pozycja D. Fouquet jako dyrektora miała charakter formalny, SPI niewłaściwie zastosował kryteria oceny statusu prawnika jako niezależnej osoby trzeciej. Twierdzi, że SPI źle zrozumiał zarówno sytuację prawną pełnomocnika EREF przed Sądem, jak i faktyczny rozdział zadań i obowiązków pomiędzy D. Fouquet a EREF. Zgodnie z prawem niemieckim, pozycja D. Fouquet jako dyrektora EREF pozwoliłaby jej na reprezentowanie wnoszącego odwołanie przed Trybunałem.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Rouen (Francja) w dniu 8 lutego 2010 r. — Me Marc Berel, działający jako pełnomocnik Société Port Angot Développement, Me Hess, działający jako zarządca sądowy Société Port Angot Développement, Société Rijn Schelde Mondia France, Receveur principal des douanes de Rouen Port, Administration des douanes — Havre Port, Société Port Angot Développement, następcą prawnym SAS Manutention de produits chimiques et miniers (Maprochim), Asia Pulp & Paper France przeciwko Administration des douanes de Rouen, Receveur principal des douanes du Havre, Administration des douanes du Havre

(Sprawa C-78/10)

(2010/C 113/34)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel de Rouen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Me Marc Berel, działający jako pełnomocnik Société Port Angot Développement, Me Hess, działający jako zarządca sądowy Société Port Angot Développement, Société Rijn Schelde Mondial France, Receveur principal des douanes de Rouen Port, Administration des douanes — Havre Port, Société Port Angot Développement, następcą prawnym SAS Manutention de produits chimiques et miniers (Maprochim), Asia Pulp & Paper France

Strona pozwana: Administration des douanes de Rouen, Receveur principal des douanes du Havre, Administration des douanes du Havre

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 213, 233 i 239 Wspólnotowego Kodeksu Celnego [WKC] ⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie, by w przypadku istnienia długu celnego dłużnik solidarny, wobec którego nie wydano decyzji o umorzeniu tego długu, mógł powołać się wobec organów odpowiedzialnych za odzyskanie należności celnych na decyzję o umorzeniu wydaną na podstawie art. 239 WKC, którą organy te skierowały do innego współdłużnika solidarnego, w celu zwolnienia się z zapłaty długu celnego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1).